Aralin 17	الدرس السابع عشر

Ang Pagkamatiisin Niya (SAS)

Tungkol naman sa sanaysay hinggil sa pagkamatiisin niya, ito sa katotohanan ay isang sanaysay tungkol sa buong buhay niya at tungkol sa talambuhay niya kalakip ng lahat ng mga detalye nito at mga pangyayari nito. Ang buhay niya ay pawang pagtitiis, pagpapakamatiisin, pakikibaka sa iba, at pakikibaka sa sarili. Hindi na siya natigil sa pagtitiis, pagpapakamatiisin, at patuloy na gawain magmula ng ibinaba sa kanya ang unang talata ng Qur'an hanggang sa huling sandali ng buhay niya. Talaga ngang nalaman ng Sugo ni Allah (SAS) ang kalikasan ng anumang matatagpuan niya sa landas na ito mula noong unang sandali ng pagsugo sa kanya at matapos ang unang pakikipagkita sa Anghel, noong dinala siya ni Khadíjah (RA) kay Waraqah ibnu Nawfal. Sinabi sa kanya ni Waraqah: "O kung sana ako ay buhay pa kapag palalayasin ka ng mga kababayan mo." Kaya nagsabi siya rito: ***"At palalayasin ba nila ako?"*** Nagsabi ito: "Oo, sapagkat wala pang isang lalaki na nagdala ng tulad sa ihinatid mo na hindi inaway." Kaya pinahirati na niya ang sarili niya magmula sa simula sa pagtitiis sa mga hirap, pamiminsala, pakana, at pangangaway.

Kabilang sa mga pangyayaring nalalantad ang pagkamatiisin niya (SAS) ay ang dumating sa kanya na palagiang pangungutya at panunuya at ang dumating sa kanya na pisikal na pamiminsala mula sa mga kababayan niya, mga kaanak niya, at angkan niya na mga nagtatangka dahil doon na pigilan siya sa pagpaparating ng pasugo ng Panginoon niya.

Higit na matindi pa roon ang pinsalang sikolohikal na lumilitaw sa pagtanggi sa paanyaya niya; pagpapasinungaling sa kanya; pagpaparatang sa kanya na siya raw ay isang manghuhula, isang manunula, isang baliw, at isang manggagaway; at ang pagsasabing ang ihinatid niya na mga talata ng Qur'an ay walang iba kundi mga mito ng mga sinaunang tao. Kabilang doon ay ang sinabi ni Abú Jahl habang nanunuya: "O Allah, kung nangyaring ito ay ang katotohanan na buhat sa Iyo, paulanan Mo kami ng mga bato mula sa langit o dalhan mo kami ng isang masakit na pagdurusa."

Ang amain niya na si Abú Lahab ay sumusunod sa kanya kapag pumupunta siya sa mga pinagtitipunan ng mga tao at mga palengke nila upang anyayahan niya sila sa Islam. Pinasisinungalingan siya nito at sinasaway sila sa paniniwala sa kanya. Samantala, ang maybahay naman nito na si Umm Jamíl ay nangangalap ng mga kahoy at mga tinik at hinahagis sa daanan niya.

Umabot ang pamiminsala sa rurok nito nang kinubkob siya kasama ng mga Kasamahan niya sa loob ng tatlong taon sa Shi'b Abí Tálib hanggang sa kumain na sila ng mga dahon ng mga punong-kahoy sa tindi ng gutom. Nadagdagan pa sa kanya ang mga kalungkutan nang namatayan siya ng maybahay niyang si Khadíjah, na umaalo sa kanya at tumutulong sa kanya. Pagkatapos ay biniglapa siya ng pagkamatay ng amain niya na nagsasangga-lang sa kanya at nagtatanggol sa kanya. Nag-iibayo pa ang kalung-kutan niya dahil sa ito ay namatay sa kawalang-pananampalataya sa Islam. Pagkatapos ay umalis siya sa bayan niya upang lumikas pagkatapos ng ilang pagtatangka ng pagpatay sa kanya. Sa Madínah ay magsisimula siya ng isang bagong panahon ng pagtitiis, pagpa-pakasakit, at isang buhay na naglalaman ng marami sa paghihirap at kagipitan hanggang sa nagutom siya, naghirap siya, at nagtali siya sa tiyan ng bato. Sinasabi niya (SAS): ***"Pinangamba nga ako dahil kay Allah at hindi pinangangamba [ng gayon] ang isa. Talaga ngang pininsala ako dahil kay Allah at hindi pinipinsala [ng gayon] ang isa. Talaga ngang may dumating sa akin na tatlumpung [sandali] sa pagitan ng araw at gabi samantalang ako at si Bilál ay walang ibang pagkain na nakakain ng isang may atay kundi isang bagay na maitatago ng kilikili ni Bilál."***

Pinaratangan na siya sa karangalan niya at dinapuan ng pami-minsala mula sa mga nagkukunwaring sumasampalataya at mga mangmang na kabilang sa mga Arabeng disyerto. Bagkus isina-laysay ni alBukháríy ayon kay 'Abdulláh ibnu Mas'úd (RA) na nagsabi: "Namahagi ang Sugo ni Allah ng isang bahagi at may nagsabi na isang lalaking kabilang sa mga Ansáríy: Sumpa man kay Allah, hindi nagnanais si Muhammad sa pamamagitan ng [paghahating] ganito ng ikalulugod ng Mukha ni Allah."[1] Nag-sabi pa si Ibnu Mas'úd: "Kaya pumunta ako sa Sugo ni Allah (SAS) at binalitaan ko siya. Nagbago ang mukha niya at nagsabi siya: ***Kawaan ni Allah si Moises; talaga ngang pininsala siya ng higit pa rito at nagtiis siya.***"

Kabilang sa mga sandaling nagpakamatiisin ang Propeta (SAS) ay ang mga araw ng pagkamatay ng mga lalaking anak niya at mga babaing anak niya yamang nagkaroon siya ng pitong supling na nagkasunud-sunod ang pagkamatay nila: ang isa kasunod ng isa pa, hanggang sa walang natira sa kanila kundi si Fátimah (RA). Ngunit hindi siya pinanghinaan ni nangalupaypay bagkus ay nag-tiis siya ng isang magandang pagtitiis. Naiulat pa nga hinggil sa kanya noong araw ng kamatayan ng anak niya na si Ibráhím ang sinabi niya: ***"Tunay na ang mata ay lumuluha at ang puso ay nalulungkot. Hindi kami magsasabi kung hindi ang ikalulugod ng Panginoon namin. Tunay na kami, sa pakikipaghiwalay sa iyo O Ibráhím, ay talagang mga nalulungkot."***

Ang Propeta (SAS) ay masipag sa pagsamba niya sa Panginoon niya at palaging umaalaala at nag-iisip.

Nagdarasal siya sa gabi at pinahahaba niya ang saláh at ang pagtaya hanggang sa namaga ang mga paa niya dahil sa haba ng pagtayo. Binibigkas niya ang Qur'an at inuulit-ulit ang mga talata. Umiiyak siya hanggang sa nabasa ang balbas niya dahil sa dami ng pag-iyak kaya nagsasabi sa kanya ang maybahay niyang si 'Á'ishah (SAS): "O Sugo ni Allah, paano mong nagagawa ito sa sarili mo gayong nagpatawad na si Allah sa iyo sa anumang nauna sa pagkakasala mo at anumang nahuli?" Kaya magsasabi naman siya: "Kaya hindi ba ako magiging isang lingkod na mapagpasa-lamat?"

Dinadalasan niya rin ang pag-aayuno. Nag-aayuno siya sa panahong ng pagtigil at paglalakbay, sa init at lamig.

---

[1] Inaakala nito na hindi makatarungan ang pamamahagi ng Propeta (SAS).